

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
תל אביב	16:46	18:12
ירושלים	16:45	18:17
חיפה	16:44	18:10

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מי קרע את הים

מדוע משה רבנו היה צריך כח מיוחד לקרוע את הים אם הקב"ה קבע זאת לפני

הקשר עם הילד

המשימה שמעסיקה יותר מכל כל הורה, השליחות החשובה ביותר המוטלת על כל אב ואם, היא לזכות לגדל את ילדיהם ולחנכם כראוי, לראותם צועדים בתלם שהותווה להם, לרוות מהם רוב נחת. אולם, למרבה הצער, לא פעם התוצאות הן לא כפי שקיוונו. פעמים רבות כל כך, הורים רבים כל כך, מתמודדים עם התמודדויות קשות ומורכבות בחינוך ילדיהם, כאשר הצלחתם והנחת הנשאלת - מהם והלאה.

והרי אנחנו יודעים את האמת. כמה מאמץ השקענו בילד, כמה כוחות, כסף וזמן הענקנו לו. הרי מי כמונו ההורים מוכנים להשקיע בילד את כל הכוחות כדי שיעלית, האם יש משהו נוסף שכדאי לעשות, שאולי הוא יביא את בשורת הנחת? האם יש כלי נוסף שעומד לרשותנו, שיתכן שדווקא בו תלויה הצלחת הילד?

התשובה, אותה כדאי לכל הורה להפנים ולחדד, היא שמעבר לכל התפקידים המוגדרים של ההורה והמחנך, מעבר לפעולות הטכניות הדרושות, השיחות עם המחנכים, המעקב אחר הציונים וההישגים, קשר עם הילד - הוא שיחה שאינה עוסקת בפרטים, לא מתעניינת בהישגים, לא באה להשיג מידע. קשר אישי זו שיחה פתוחה, גלוית לב, בה הילד מדבר בחופשיות, וההורה מאזין לו בקשב, מתעניין בו באמת, שומע ומדבר אתו בפתיחות גמורה, בנסיון לחוש את תחושותיו, להרגיש את הרגשותיו, לחוות את חוויותיו, לחיות אותו ואת העובר עליו באמת.

זה לא קל. ראשית, כי זו משימה בלתי מוגדרת, אין לה שעות קבועות, מועדים בלוח השנה או בלוח היומי, אין לשיחה כזו התחלה נקובה ובוודאי שלא סוף מתוכנן מראש. ובכל זאת, ולמרות כל הקשיים, כדאי מאוד להתאמץ. כי אין ספק שכולנו משתדלים לבצע במלואם את התפקידים המוגדרים המוטלים עלינו כהורים, אבל ההצלחה החינוכית שלנו עשויה להיות תלויה רק בקשר שלנו עם הילד.

(הרב אשר קובלסקי)

שאלות, ולראות אם כצעקתה כן הוא. רבי חי הכיר ברוח הקודש שבו, דרכו היה ללבוש בגדים פשוטים, כשירד העשיר מן האוניה ומזוודותיו הסתובב לידו רבי חי טייב, שאל אותו למחוז חפצו, אמר לו שהוא הולך לרבי חיים טייב, אמר לו אני משרת שלו, והציע לו לשאת את המשאות, סבל.. שמח העשיר, לקח את המזוודות מידו ובדרך דיברו בדברי תורה. רבי חי שאל אותו קושיות עצומות, שהשאיר את העשיר הלמדן בפה סגור. שמע זאת העשיר ואמר לעצמו אם השמש של רבי חי כך, אין לי מה לעשות כאן... חזר לאוניה. והכל עשה רבי חי כי לא רצה להתגאות בחכמתו.

עוד סיפור על רבי חיים טייב. לרבי חיים טייב היה אח, קראו אותו רבי יצחק, כל שבת היה דורש בבית כנסת מלא באנשים עד אפס מקום. רבי חי טייב מאז שהיה ילד היה כותב חידושי תורה, בשנה אחת שרפה לו אימו את כל הכתבים, וכמעט יצא מדעתו, והיה שותה משקאות חריפים. אחיו רצה להגן עליו ואמר לכל החנויות שלא יתנו לו לקנות. רבי חי טייב עובר ביום שיש בחנויות ושומע מכל מוכר סיפור אחר... והנה אחיו רבי יצחק בא לבית הכנסת לדרוש ולא הצליח לפתוח את פיו. הבין שיד אחיו בדבר, שאל ומצאו את רבי חי טייב עומד שם. אמר לו אחי פתח את פי ויאירו דברי, אמר לו תפתח לי את החנויות אני אפתח לך...

מעשה ברבי חיים טייב, שנכנס פעם לשיעור תורה, והיה נראה אדם פשוט. ביקש שיתחילו מהתחלה בשביל שיבין, לאחר כמה דקות הוא מקשה קושיא חזקה כבדל, הרב לא היה לו נעים, יצא רגע החוצה השביע את אליהו הנביא והוא גילה לו את התשובה, חזר וענה. כך עשה פעם שניה, בפעם השלישית שאל רבי חיים שוב שאלה חזקה, רצה הרב לצאת, אמר לו רבי חיים אל תטריח את אליהו הנביא, שאלה זו חזקה וגם אליהו הנביא לא יצליח להסביר לך...

כי מי שלומד תורה כל הבריאה כולה כפופה לו ולכן הצדיקים יכולים לשלוט בכל הבריאה כולה. שנזכר להתחזק בלימוד התורה!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המוקדמת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בשיבת אור דוד

אומר הנביא: "ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם", יש אנשים שלא מאמינים בתחיית המתים, שימו לב, הקב"ה ברא את כל היקום יש מאין, הוא בעצמו יחיה מתים לעתיד לבוא כמו שכתוב וידעתם כי אני ה' בפתיחי את קברותיכם (יחזקאל לז), מה זה בשביל הקב"ה להחיות מתים? אפילו הנביאים החיו מתים, כמו אלישע ואלהו, אפילו האמוראים החיו מתים. הקב"ה כל יכול, ועבדיו צדיקיו עושי רצונו גוזרים אומר והקב"ה מקיים. הקב"ה מהווה את הבריאה בכל רגע, ברצונו ממית וברצונו מחיה, מי כמון בעל גבורות מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה.

בפרשת השבוע אנחנו קוראים על קריעת ים סוף, מלכותך ראו בניך בוקע ים לפני משה. קריעת ים סוף היא השיא שבנסים שהיו ביציאת מצרים.

והנה האור החיים הקדוש מקשה, הרי מצאנו תנאים שקרעו את הים, ומה הגדולה של משה רבינו? ועוד מקשה, אם היה תנאי מיוחד מששת ימי בראשית אין יתכן שהים התווכח תחילה עם משה רבינו?

ומתוך האור החיים הקדוש אכן תנאי זה הוא בכלל התנאים שהתנה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא, ולזה תמצא כמו כן בשמים ובארץ ובכוכבים ובשמש וירח שלטו עליהם הצדיקים יחידים, ואין צריך לומר מרובים כאשר חקק ה' להם בעת הבריאה, רוצה לומר כמו שיהושע בן נון העמיד את החמה - שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון - והנה ביציאת ישראל ממצרים עדיין לא קבלו התורה ואין גזירתם על הנבראים גזירה - לכן קריעת ים סוף לפני מתן תורה היתה פלאי פלאים, כי לא היה את כוח התורה - ולזה לא הסכים הים ליחלק ולזה כל צדיק וצדיק שיעמוד אחר קבלת התורה, יכול לכופו ליחלק לפניו.

וכמו שראינו אצל רבי פינחס בן יאיר שבקע שלוש פעמים את הנהר גינאי. היה בתונית צדיק יסוד עולם תלמיד חכם ענק, רבי חי טייב, בעל רוח הקודש ועניו עצום. יצא שמעו אל מעבר לים שמע עליו עשיר גדול שגם היה תלמיד חכם, ורצה לתהות על קנקנו לשאול אותו כמה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה לרפואת ישראל מאיר בן מלכה, שלמה בן סמחה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

חלות (לא) מיותרות!

אשר, כשהוא נושא את הקרטון כמחזיק אוצר יהלומים יקר, וצעדיו מרקדים כמוצא שלל רב.

עם הצפצוף, הגיעו החלות ל"יד עזרה", והרה"צ רבי אשר, באותו חיוך על פניו, מפטיר ואומר: "נו, הרי אמרתי, אבא לעולם לא משאיר את בניו ללא חלות". בני החבורה סופרים כמה יש בקרטון, ונפעמים, ששים חלות בדיוק, אחת לאחת. הכמות הדרושה להם המתונה להם במירון מהבוקר, אבא לא משאיר בנים ללא חלות, עובדה!

"לבסוף סמוך לכניסת השבת הצליח בעל הרכב להיחלץ מהכביש למצוא מקום סמוך לשבות בו..."

הם רצים אל הרה"צ רבי אשר, מספרים בהתרגשות כי ספרו את החלות והנה הכמות תואמת להפליא באופן מדהים ממשי. רבי אשר לא נרגש ולא נרעש, הן מהרגע הראשון היה בטוח כי לא יחסר פירו, ביטחונו בה' אינו מותיר מקום לדאגה כלל, הרי ברי לו כי בורא עולם ישלח אליו חלות, לפיכך תגובתו הפתיעה עוד יותר כשאמר:

"האם יודע אב הבית של הישיבה התיכונית להודות לאבא שבשמים על שדאג שמישהו ירכוש ממנו את החלות המיותרות? האם היטיב להבין כי אבא שבשמים, כפי שאינו משאיר בנים ללא חלות, כך הוא גם דואג לכל יישאר בן עם חלות מיותרות? האם הוא הפנים כי במעשה זה ניכר לעין כל כי אבא שבשמים פותר עבורנו כל בעיה, ולא רק עבורנו אלא גם עבורו?"

סיפור זה, מעורר את הלב. הנה כי כן לבורא עולם דרכים משלו לנהל את העולם, לפתור לכל יהודי את מצוקתו שלו, להעניק לכל אחד את הפתרון לבעיה האישית שלו. האב שדואג לבניו, פותר את הבעיות כולן. אין זה משנה מה ההתמודדות שלך, מה הקושי שלך, אבא שבשמים לא משאיר בן ללא פתרון, לא מותיר ילד שקוע בדאגתו. השלך על ה' יהבך, התחזק בביטחון ובאמונה, בטחו בה' עדי עד, והוא יושיענו בכל עת ובכל מצב.

החמה כבר עומדת בפאתי מערב, הצפצוף המבשר על כניסת השבת עומד להישמע ברמה, וחלות אין. בני החבורה כבר סרקו את היישוב מכל צדדיו, כבר היו מי שנקשו בביתם פעמיים ושלוש, ואפילו לחמניה קטנה אין בידם או למצער גרגר שומשום. כלום אחד גודל, כשבועד כמה דקות כבר תיכנס השבת ואין להם חלות.

ואז, אחד מבני החבורה חולף על יד בנין ישיבת בני עקיבא המקומית, ומציץ פנימה בתקווה מה. אלא שהבנין חשוך ונראה כסגור ומסוגר, נראה כי התלמידים נסעו לשבת חופשה, ואיש מהם אינו נראה באופק. כאילו כדי לאמת את תחושתו, הגיע אב הבית המופקד על בנין הישיבה התיכונית מדירתו שבקומת הקרקע, והודיע כי אם הוא בא לבקר מישהו הרי שהגיע לחינם, התלמידים כולם נסעו לדרכם, אין כאן איש, שבת חופשה, פסק וכמעט עמד לטרוק את השער.

"רגע, רגע", נשמע קולו של האיש המציץ, "אני לא מחפש איש, אני מחפש חלות. אם אין תלמידים שמא למצער יש כאן חלות? ואולי יש איזה כמה חלות במקפיא, משהו?" שאל כטובע הנאחז בקש כבדל תקווה אחרון.

"אה, חלות אתה מחפש? דווקא זה יש בשפע", אמר אב הבית כשהאיש משתאה והמום, נשמע לו שהוא שומע את המילים כמתוך חלום. "מנהל המשק, אח, שיהיה בריא, שכח לעדכן את המאפיה שהתלמידים נסעו, והבוקר נחת עלינו משלוח של חלות, אין לי מה לעשות איתן. אתה רוצה אותן?"

"רוצה? הרבה יותר", כמעט צווח האיש, "אנחנו קבוצה גדולה כאן והחלות שלנו נתקעו בדרך. אני רוצה לרכוש את כולן כאן ועכשיו, הרגע".

"קח", אמר אב הבית בטון עייף, והלה עמד ושלשל לידידו את הכסף, קונה את כל החלות. הוא מחזיק בידידו את קרטון החלות, ורץ איתו במורד מהישיבה התיכונית לבנין מוסדות 'יד עזרה', לעבר מקום כינוס בני חבורת הרה"צ רבי

שעת בין ערביים, דמדומי חמה טרם כניסת שבת המלכה. היישוב מירון עוטה הוד קדומים גלילי טהור, אוירת החולין מפנה את מקומה לזוך שבתי קסום, הכל ממהרים להספיק את ההכנות האחרונות טרם תשקע השמש ושבת המלכה תפרוש את כנפיה על היישוב הקטן שבמעלה גבעתו שוכן ציון הרשב"י. כמדי 'שבת מברכים', גם בשבת הזו הגיעה קבוצה נכבדה של יהודים בראשות הרה"צ רבי אשר פריינד זצ"ל, לעשות את השבת בצילו של רשב"י, על אדמת מירון המרוממת.

הם כבר מורגלים בכגון דא, יודעים מי מופקד על הדגים ומי על הסלטים, מי מביא ברכבו שתיה ומי אחראי על בישול המרק והעופות. יש גם מי שמוטל עליו להביא חלות, שישים במספר לכל הסועדים כולם, אלא שבאותו ערב שבת נתקע רכבו של הלה במעלה הכביש צפונה, ואיתו נתקעו גם החלות.

בימים ההם, כשהטלפון הסלולרי לא היה מצוי, ארך זמן עד שהידיעה הגיעה מירונה. לבסוף, סמוך לכניסת השבת, הצליח בעל הרכב להיחלץ מהכביש ולמצוא מקום סמוך לשבות בו, כשהוא מיידע את בני החבורה השוהים כבר במירון כי החלות איתו, כלומר אין להם חלות. ושוב, לזכור כי מדובר בשנים עברו, טרם היה היישוב מירון אבן שואבת להמונים, לפני שמדי שבת שהו בו אלפי אורחים, שכל אחד מהם מביא עמו שתיים שלוש חלות מיותרות.

בני החבורה אצו רצו להרה"צ רבי אשר לשאול את פיו כדת מה לעשות. רבי אשר, מופלג בדורו באמונה וביטחון היה, חיוך נראה על שפתיו ואפילו דוק של דאגה לא ניכר בעיניו. "צאו וחפשו במבואות היישוב ובבתי, בטוח אני שאבא לא משאיר את בניו ללא חלות לשבת", פסק בביטחון רב, והרצים יצאו דחופים.

הם עברו בית אחר בית, נקשו בכל דלת, ביקשו עזרה מכל עובר אורח. אפס, כי כולם אמרו שיש בביתם חלות בכמות המותאמת לבני המשפחה, אין להם יכולת לעזור. בודדים הציעו כמה מצות ללחם משנה, בכמות שהיא חוכא ואטלולא לעומת בני החבורה הרבים הזקוקים לחלות עבור שלוש סעודות.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

הערכה עצמית

כפי שהזכרנו כבר כמה פעמים, החכם שענינו בראשו מבין שבכיה על דברים שאין ביכולתו לשנותם, היא זבזבו זמן ואנרגיה, ורק מביאה שיברון לב. לכן, במקום להוריד כנחל דמעה על מה שאין לו, הוא מנצל את מה שיש לו, את האוצרות הרבים שבהם חנן אותו ה' ברוב רחמיו וחסדיו. הבה נחפש גם אנו את היכולות והכישורונות שניתנו לנו, ונשקיע כוחות ללמוד איך לפתחם ולנצלם לטובה ולברכה, ואיך ליהנות מן ה'ש'.

בעזרת מעט מחשבה יצירתית והתבוננות, נגלה שיש דברים רבים שבהם אנו יכולים להשקיע ולהגיע להישגים, ויש דרך שבה נוכל לחיות את חיינו כשאנו מלאי סיפוק ושמחת חיים ומרגשים מצוין עם עצמנו.

למשל, גם מי שאינו חכם ואינו מלומד יתר על המידה, יכול להשקיע בשיפור הקשר עם בני ביתו ועם סובביו. לא משנה עד כמה ירוד מעמדו, תמיד הוא יכול לפתח ולשפר את הליכותיו, ללמוד להאיר פנים לכל אדם ולהיות אדיב יותר כלפי הזולת. כתוצאה מכך תהיה רוח הבריות נוחה הימנו, והוא ימצא חן וחסד בעיני כל רואיו.

אם רק נצליח להתעלות ולצאת מבור שאון ומטיט חיון ונפסיק להתעסק כל הזמן במחשבות מדכאות על מה שאין לנו; אם רק נעצור את החשבוניות וההשוואות הבלתי פוסקות בינינו לבין האחרים; נידהם לגלות שבחוץ השמש זורחת במלוא תוקפה והדרה, ועולם ומלואו משתרע שם ומזמין אותנו לכבוש ולהפריח אותו.

בפני כולנו, בלי שום הבדל ובלי קשר למעלות שיש לנו או שאין לנו, פתוחים תחומים רבים שבהם אנו יכולים להתפתח ולהתקדם באין מפריע. תמיד נוכל למצוא נושאים לא מוכרים ותחומי התעניינות חדשים שאנו יכולים ללמוד ולחקור ולהרחיב בהם את הידע. נוכל לגלות כישרונות ומיומנויות שאפשר לפתח ולטפח. מבהיל להיווכח עד כמה המרחבים פתוחים בפנינו ואין מי שמונע מאתנו לנוע קדימה בדהרה, מלבד העקשנות שלנו להתמקד בנקודה אחת מסוימת ולהישאר תקועים במקומות שבהם אין לנו מעבר והדרך אינה פתוחה בפנינו.

מדהים עד כאב לראות שוב ושוב אנשים שמתעקשים לעשות דברים שאינם מתאימים להם, בדרך שאינה מתאימה להם, ולבס מלא צער על שאינם מצליחים.

לאחרונה פגשתי זוג צעיר שנקלע לבעיות קשות רק משום שהאישה לא הייתה מוכנה לוותר ולהתפשר, והיא דרשה בכל תוקף שבעלה ינהג כפי שהיא חושבת שנוכח לנהוג. לא היה מדובר בדברים משמעותיים, אלא בזוטות, אבל היה לה 'הסבר' מלומד לגישתה הנוקשה: "תמיד חלמתי שבעלי יהיה כזה וכזה, ואני לא מוכנה להשלים עם העובדה שהוא אינו כמו שחלמתי!"

אמרתי לה שסיפור זה מזכיר לי את האדם שרצה להעביר שולחן יפהפה דרך פתח הבית, אבל התעקש להעביר אותו כפי שהוא, במצב מאוזן, בלי להרימו ולסובב אותו על צדו, בטענה שכך זה נוח יותר. מאחר שהשולחן היה רחב מהפתח, התקיל אותו האיש שוב ושוב במשקוף, ובכל פעם קיבל השולחן מכה במקום אחר, עד שכל הציפוי נשרט ושופשף כהוגן, ואף שפתו של השולחן נשברה בכמה מקומות.

המשל קיצוני, אבל הנמשל, לצערנו אינו נדיר כל כך. מפחיד לחשוב כמה פעמים אנו מסתבכים בגלל הקושי שלנו להשלים עם המציאות ולשנות את גישתנו. אנחנו הולכים 'עם הראש בקיר', נלחמים עם הקרובים אלינו ומתוסכלים כשאנו מצליחים לשנותם, ולא קולטים שאנו אשמים על שאיננו מוכנים להרפות מחלומותינו ולהשלים עם מה שיש, לעזוב את הדרך שחסומה בפנינו ולפנות לזו שפתוחה לרווחה.

מניסיון, הרעיון הזה עשוי לשנות את חייכם ולהשפיע לדורות.

האם מותר לעשות מנה חמה בשבת?

ראשית נביא עיקרי דרגות הבישול ומזה נבוא לנידוננו:

כלי ראשון - כלי שרתח על האש (אף שירד כבר מן האש) כל זמן שהוא רותח דהיינו יותר מ-40 מעלות.

ובמשנה (שבת מב). כתוב: האילפס (מחבת גדולה שמבשלים בה בשר וירק) והקדרה (סיר) שהעבירן מרותחין, לא יתן לתוכן תבלין. (משום שכלי ראשון כל זמן שרותח מבשל). אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי (כעין קערה גדולה שמערה כל האילפס לתוכה ומשם מערה לקערות. שכלי שני אינו מבשל). וכ"פ מרן (סי' שיח ס"ט)

עירוי - נתינת מים על אוכל שאינו מבושל בלי הפסק בקילוח מכלי ראשון.

נחלקו הראשונים האם לדיק מהמשנה הנ"ל: אבל "נותן" הוא לתוך הקערה וכו'. שעירוי מכלי ראשון מבשל או שאינו מבשל. ומרן השו"ע (חלק יורה דעה סי' סח ס"י) פסק להחמיר.

כלי שני - כלי שנתנו בו מים חמים כנ"ל מכלי ראשון.

אמר רבי יצחק בן אבדימי, פעם נכנסתי אחר רבי (ר' יהודה הנשיא) לבית המרחץ, ובקשתי להניח לו פך שמן באמבטי, ואמר לי טול בכלי שני ותן. שמע מינה (משמע ממעשה זה) כלי שני אינו מבשל.

וכתבו הראשונים, שכלי ראשון מתוך שעמד על האור דופנותיו חמין ומחזיק חומן זמן מרובה, ולכן כל זמן שהיד סולדת בו אסור, אבל כלי שני אע"פ שהיד סולדת בו מותר, שאין דופנותיו חמין, והולך ומתקרר ומרן הב"י הוכיח מראשונים אלו שסוברים, שאפילו כלי שני משעלה רתיחות (בַּעֲבָע) ענין שהיה בכלי ראשון, מכל מקום אינו מבשל, שכלל גדול הוא שכלי שני אינו מבשל בשום פנים, שאם לא כן לא היה לגמרא לסתום ולומר דרך כלל כלי שני אינו מבשל.

וכתב מרן בשלחן ערוך (סי' שיח ס"ג): מותר ליתן קיתון של מים או של שאר משקים בכלי שני שיש בו מים חמים, אבל בכלי ראשון אסור.

כלי שני, עירוי מכלי שני, כלי שלישי, במאכלים קלים (רכים) לבישול ובדבר שלא היה ראוי למאכל

נאמר במשנה (שבת קמה): כל שבה וכו' וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן (דג מליח של שנה שעברה) וקוליס האיספנין (דג מלוח רך) שהדחתן זו היא גמר מלאכתן. ופירשו הראשונים, שנותנין עליהם מים חמין וזה בשולן.

יש ראשונים שמבארים שהאיסור במליח הישן הוא רק בעירוי מכלי ראשון. ויש ראשונים החמירו יותר, שאסור אפילו לערות מכלי שני. אמנם גבי כלי שלישי אפשר שידוד להקל בזה כשהיה לפני כן ראוי לאכילה בשעת הדחק. ובדקנו וראינו שבמנה חמה ראוי לאכילה בשעת הדחק על ידי שריה במים פושרים.

אמנם יש מהראשונים שכתבו, שמכיון שאין אנו בקיאים מה הם הדברים הרכים ונוחים להתבשל, הילכך יזהר אדם שלא יכניס בשבת שום דבר בכלי שני ואף בכלי שלישי במקום שהיד סולדת בו. ויש אחרונים

שכתבו להחמיר בזה, מכל מקום לפחות בפת ומלח. אולם יש שכתבו, שמדברי שאר הראשונים משמע שכלי שני אינו מבשל כלל, ואפילו בדברים הרכים, ועוד מה שאמרו שכלי שני אינו מבשל אפילו כדי קליפה, הרי נכלל בזה דברים הקלים לבישול, שאין להם קל משיעור קליפה. ושכן דעת מרן להקל.

ומרן הגאון רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל בחזון עובדיה (בהערה ע"מ שכו) הכריע, שהעיקר כמו שכתבו האחרונים המקילים. וגם לא חוששים שמא יחשבו שהוא מבשל בשבת.

אמנם מבואר מהאחרונים שיש להקל בכלי שלישי שיש שכתבו שאפילו המחמירים בכלי שני, מכל מקום כלי שלישי אינו מבשל. ויש מאחרוני זמנינו שכתבו שכן דעת רוב הראשונים.

להלכה: מבדיקת הדברים נתברר שתהליך הייצור של מנה חמה משתנה מבית חרושת לבית חרושת, וממקום למקום, ומזמן לזמן, וממוצר למוצר, ויש מהם שנעשים ע"י בישול כל צרכם, ואח"כ מייבשים בתנור, ועל ידי המים החמים חוזרים לצורתם, ויש שאינם מבושלים כל צרכם, ופעמים שרק חלק מהרכיבים מבושלים לגמרי, וחלק לא, ויש שמוסיפים עליהם מיני ירק עליים וכדומה מיובשים, שאינם מבושלים כלל, או התבלינין אינם מבושלים כל צרכם, ויש שאף שעברו תהליך בישול, מ"מ אינם נעשים ראויים לאכילה עד שיעור עליהם מים חמים, על כן צריך להזהר מאד לא לערות עליהם מים חמים מכלי ראשון, כי אין אנו יודעים איזה מוצר נחשב כמבושל כל צרכו, ואיזה מוצר נחשב כמבושל תשעים אחוז. ונכון להחמיר שלא לערות אף מכלי שני, שיש והמרכיבים הם מקלי הבישול. אבל מכלי שלישי יש להקל לערות עליהם. (מתשובת הראשל"צ הגאון ר' יצחק יוסף שליט"א כז חשון תשפ"ב)

רגע חושבים

הרב דניאל גרמן

כח המחשבה

איתה הצלחה ומזל בכל התחומים! אז אם תחשוב טוב – באמת יהיה טוב! השמחה אותיות מחשבה ואותיות משחה – שאין לך תרופה כדוגמתה. גדול הרופאים הלא הוא הרמב"ם כתב (בפרקי משה יח) ש"רבים סרו חוליהם בסיבת השמחה בלבד". וכן הגאון מווילנא העיד שכשהאיש תמיד בשמחה אף שתבוא עליו מחלה – בשמחתו יבטלנה!

ובניסוי שנערך ע"י פרופ' אסיה רולס בעכברים, הפעילו החוקרים את הזיכרון שנשמר במח מהמחלה, אע"פ שעברה, והדלקת התפתחה שוב מבלי שהיו מעורבים חומרים רעילים או חיידיקים כלשהם. וידוע כיום ששמחה ומחשבה מתוך אמונה להטבה מחזקת את מערכת החיסון ועצם הציפייה להטבה יוצרת אנדורפינים.

אפילו המדע מוכיח שבעזרת מחשבה אפשר 'ליצור' מחלה וכן לרפאות אותה! ולכאורה הדבר פשוט אפילו ברפואה הקונבנציונלית בשם אפקט הפלצבו והנוצבו – שאפשר לתת לאדם חולה כדור דמי והוא מטיב את מצבו רק בגלל שחושב שמדובר בדבר האמיתי... (וגם ה'אפקטים' הללו מוזכרים באוצר חז"ל – בדרשות הר"ן י"א: "כי המאכל המזיק כשיאכלהו האוכל על דעת שמועיל אליו, הנה מחשבתו תפעל באוכל ההוא ויסור ממנו היזקו אם לא שיהיה מופלג" ובספר חסידים: ש"כל דבר שתופסים אותו בחזקת סכנה אפילו אינו מסוכן – מזיק". מבהיל כמה כח יש לתודעה שלנו!)

למאמרים נוספים של הרב דניאל גרמן
בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

כולנו מכירים את המשפט 'תחשוב טוב יהיה טוב', אם זה ממישהו שאומר לך אותו כשאתה דואג או שהוא מופיע לך על גבי סטיקרים המודבקים בגב הרכב.

עד כמה באמת הוא נכון? והאם באמת מחשבה יכולה ליצור מציאות? אז זהו, שהמשפט המוכר הזה מקורו בספרים הקדושים והקדומים ביותר ואף הוכח מדעית. ונצטט כמה מקורות:

בליקוטי מוהר"ן (ח"א קצג) אומר רבי נחמן שלמחשבה תוקף גדול, ואם יחזק ויגבר מחשבתו על איזה דבר שבעולם יוכל לפעול שיהיה כך! (וכן הוא בשיחות הר"ן אות סב, ראה שם את התנאים)

וכתב המהרש"א (במסכת מכות י ע"ב): "כפי רצונו ודעתו של אדם מוליכין אותו אותם המלאכים הנבראים מאותו רצון ומחשבה". וכעין זה כתב גם הגאון מווילנא שכל דבר שלב האדם מתאווה ומגמת נפשו אליה – אותו הדבר מתקיים.

פלא פלאים! הרי לנו שאכן האדם יכול ליצור לעצמו את המציאות [לכאורה, וכמובן ע"פ כללים מסוימים] והכל הוא רק עניין של כח הרצון!

בספר הזוהר הקדוש מובא דבר מדהים: שבעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא – שבמעשה האדם בארץ הוא ממשיך על עצמו מלמעלה השפעה כעין מה שפעל. שאם הוא דן לכף זכות, מרחם על השני ומעביר על מידותיו – ממש ככה נוהג עמו הקב"ה!

וכן לגבי נושא השמחה – אדם ששמח מושך על עצמו שמחה שמביאה

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

בוא והצטרף
לאלפי המפיצים
בכל שבוע את
העלון המפואר
"אור הפרשה"
ושמח את מתפללי בית הכנסת
שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א
לאחר לימוד כל ספר האידרא רבה וזוטא
בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א
לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בקמיע של כל הזוהר הקדוש

